

ката, силенъ влѣкачъ съ чужди букви на носа, помъкналъ петъ тежки шлепа, навързани като пленени птици единъ следъ другъ. Върху всѣки отъ шлеповеветѣ — малка шарена кжщица, вжже съ прострѣни дрѣхи, саксии мушкато и куче на прага. Тѣ отминаватъ, облѣни отъ слънцето, радостни отъ своята постоянна и волна подвижностъ, и единъ почернѣлъ човѣкъ на последнята палуба, въ кжси гащички и синьо трико маха съ ржка къмъ параходчето.

После отново остава само голѣмата рѣка, небето, слънцето, и двата брѣга, които бавно се движатъ назадъ. Чувство на лекота, на радостна свобода, на просторностъ пронизва въздуха, нѣщата и хората, влѣчение къмъ скитничество, и смжтна тжга, че все пакъ, както всичко въ свѣта и тоя чудесенъ день ще има своя край. Така е винаги при пжтуване по вода.

Параходчето приближава Козлодуй, и следъ малко спира. Погледитѣ се устремяватъ къмъ брѣга, облѣченъ съ камъкъ, върху който се издига скроменъ паметникъ. Тукъ, на тоя пустиненъ брѣгъ сж